

ningsstykker" (Løbe-Nr. 118) i Forflaget ere indordnede under „Manufakturvarer“, forsaavidt de ere af de herunder iøvrigt henførte Stoffer. Foruden disse 12 Positioner omfatter derhos den her omhandlede Afdeling af Forflaget (Nummerne 82—98) de under Gruppen „Manufakturvarer“ i Loven af 1863 opførte 24 Positioner (Løbe-Nr. 137—160) og Lovens Løbe-Nr. 243 „Tougværf af vegetabiliske eller animaliske Stoffer“. Forflaget samler saaledes under 17 Nummere 37 Positioner i den nægældende Tarif.

Den første Underafdeling i Forflaget omhandler „Klædningsstykker“.

Det er allerede i det Foranstaaende bemærket, at medens Loven af 4de Juli 1863 under Et giver Bestemmelse for Toldbehandlingen af Klædningsstykker i Almindelighed, af hvilket Stof de end maatte være forfærdigede, omhandler den tilsvarende Position i nærværende Forflag kun Klædningsstykker af Manufaktur-stoffer. I Position 118 indeholder Loven den Regel for Fortoldningen af Klædningsstykker samt særdisghede Dele dertil, at de fortoldes „som Ibertøiets Hovedstof med et Tillæg af 100 %, saafremt nogen Del af Ibertøiet (hvortil Knapper og Knaphuller samt Kantning dog ikke henregnes) er ansat til højere Told end Hovedstoffet, eller Klædningsstykket er forsynet med Føer eller Pynthbesætning, ansat til højere Told, ellers af 50%.“ Efter nærværende Forflag er Tillæget nedsat til henholdsvis 60 og 30%. For at forebygge Tvivl om, hvorvidt en Vare, i hvis Hovedstof der findes Silkefastning, vil være at henføre under den for blandede Silkevarer fastsatte Afgift eller ikke, er det udtrykkelig bemærket, at dette ikke bør ske.

I Loven af 1863 er det bestemt, at 1) færdige Klædningsstykker af Trikotage, 2) Chavler og Tørklæder, 3) Fodtøi, 4) Handsker samt 5) Hatte og Huer ikke ville være at inddrage under det for Klædningsstykker fastsatte Toldtillæg. Medens de to forstnævnte Bestemmelser ere gjentagne i Forflaget, kun at filerede og hællede Gjenstande ere stillede sammen med Trikotage, ere derimod de 3 sidstnævnte Bestemmelser ikke optagne. Fodtøi samt Hatte og Huer ere i Loven af 1863 undtagne fra

at behandles som Klædningsstykker, fordi de sidstnævnte Varer i det Hele og Fodtøi til dels ere særlig tariferede, og Undtagelsen for Handskers Vedkommende støtter sig ligeledes væsentlig paa, at Handsker af Skind særlig nævnes under Skindvarer. Efterat de tvende forstnævnte Varearter ere udgaaede af Forflaget som egne Grupper, og Bestemmelserne om Klædningsstykker overhovedet indskrænkede til Klædningsstykker af Manufakturvarer, er Grunden til Undtagelsen hoforsalden. For Hatte og Huers Vedkommende vil Forflaget forsaavidt ikke i Almindelighed medføre nogen Forandring, som de allerede ere satte til en højere Told end Stoffet, hvoraf de ere tilvirkede; anderledes vil det derimod stille sig for Fodtøi og Handsker af Manufaktur-stoffer, der nu fortoldes som Stoffet uden Tillægsafgift; men der er overhovedet ikke skjønned at være nogen skjellig Grund til at behandle dem paa anden Maade end andre Klædningsstykker.

Positionen „Klædningsstykker“ i Loven af 1863 har givet en Gjennemsnitsindtægt af 20,441 Rd. Hvilken Virkning den foreslaaede Forandring med Hensyn til Toldtillæggets Størrelse og paa den anden Side Inddragelsen af Handsker og Fodtøi derunder ville have, lader sig ikke opgive, undtagen forsaavidt angaar det under Position 64 i Loven af 1863 faldende Fodtøi med Dvertøi af Silke (1 g 48 h.), der har givet en aarlig Indtægt af 98 Rd. For imidlertid ikke at stille Ralkulen for gunstigt, paaregnes en Mindreindtægt af ca. 3,500 Rd., hvorefter Indtægten anslaaes til 17,000 Rd.

Som nævnt falder under denne Position de hidtil særlig tariferede Hatte og Huer. Med Hensyn til disse indeholder Loven af 1863 følgende Regler under Pos. Nr. 94—97: Hatte, Hatteformer og Huer:

— af Bast, Rør, Siv, Spaan, Straa, Trævler eller deslige, se flattede Arbejder deraf.

— af Papir, se Papir.

— af Trikotage, se Manufakturvarer.

— andre:

Pos. Nr. 94. — Isærede saavel som af Borsbug, af gummeret eller oltet Tøi eller af Sælffind 1 Stk. 8 h.